

*Sabrina
Jeffriesová*

*Vojvodova
túžba*

Sabrina Jeffriesová
Vojvodova túžba

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: What the Duke Desires,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books, A Division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2013,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

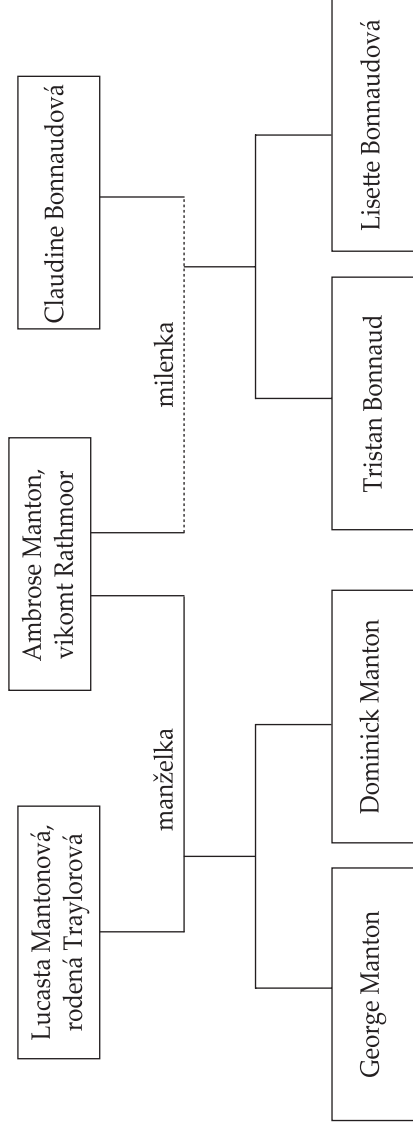
V texte sú použité citáty z diel W. Shakespeara *Sonety* (Slovenský spisovateľ 1987,
preklad Anna Sedláčková) a *Antické hry: Timon Aténsky* (Tatran 1968, preklad Ján Bor).

Copyright © 2013 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1973-6

Venujem všetkým úžasným ľuďom, ktorí si ma adoptovali počas vysokoškolského štúdia, keď som sa nemohla vracieť domov za rodičmi do Thajska – tete Shirley a strýkovi Harveymu Peshoffovcom, tete Judy a nebohému strýkovi Jimmymu Martinovcom, nebohej tete Glorii a celej rodine Owensovcov: Johnovi, Donne (nedávno zosnulej), Diane, Joyce, Johnnymu a Pam. Neviete si predstaviť, čo pre mňa znamenala láska a starostlivosť, ktorých sa mi od vás dostalo.

RODOKMEŇ RODINY MANTONOVCOV A BONNAUDOVCOV

Proológ

YORKSHIRE 1816

„*Sacre bleu*, dievča, prestaň sa premávať hore-dolu a pod' sa naraňajkovať, kým ma z teba nerozbolí hlava.“

Štrnásťročná Lisette Bonnaudová zastala, no len preto, aby vyzrela predným oknom z domčeka. „Ale, *maman*, ako to, že sa nebojíš o Tristana? Nikdy nebol preč celú noc! Čo ak sa mu niečo stalo na včerajšej poľovačke s otcom?“

Claudine Bonnaudová mávla širokým, elegantne okázaným gestom, čo jej pomohlo stať sa slávnou herečkou na kontinente dávno predtým, ako si ju otec priviezol z jednej zo svojich ciest a usadil ju v tomto domčeku. „Vtedy by sme o tom už vedeli. Tvoj otec by za nami prinajmenšom poslal sluhu. Je pravdepodobnejšie, že Ambrose vzal po poľovačke Tristana na pohárik a skončilo sa to tak, že zostali v Zelenej krčme až do rána.“

Matka mala asi pravdu. Bolo nanajvýš pravdepodobné, že otec zobral brata na nejaké zaujímavé miesto. Tristan mohol vždy všetko, zatiaľ čo ona nič. A Tristan od nej nebol ani oveľa starší – len o tri roky. Nebolo to spravodlivé.

„Azda by som mala zájsť k Ashcroftovcom a presvedčiť sa, či nie sú tam.“ Túžobne pozrela na zelené yorkshirské pahorky, čo sa vlnili a ťahali doďaleka.

Matka zdvihla dokonale klenuté svetlé obočie. „Nemôžeš ísť sama do mesta, *ma fille*. Nepatrí sa to.“

Lisette znechutene odfrkla a znovu sa začala prechádzať po izbe. „Ako keby niekoho zaujímalo, či sa pankhart správa slušne.“

„Lisette Bonnaudová!“ napomenula ju ostro matka. „Nenazývaj sa tým škaredým slovom! Si dcérou vikomta Rathmoora. Na to nikdy nezabúdaj.“

„Nemanželskou dcérou vikomta Rathmoora,“ zafrflala Lisette. „Kam sa vyparili otcove sľuby, že si ťa vezme?“

Matka stisla pery do úzkej čiary.

„Je to... zložité. Musel počkať, kým sa skončí vojna s Francúzskom. Keby si vzal Francúzku, vyvolal by škandál. Utrpel by nielen on, ale aj jeho legitímni synovia.“

Lisette úkosom pozrela na matku. „Ale vojna sa skončila už pred rokom, *maman*. A jediný, kto hovorí o škandále, je George. Čakanie na tom nič nezmení.“

Dvadsaťšesťročný George Manton bol otcov legitímny syn, dedič a Lisettin aj Tristanov nevlastný brat. Neznášal ich od chvíle, čo si otec urobil z *maman* milenku. Hoci uplynuli roky od smrti jeho matky, stále nenávidel ženu, po ktorej otec neprestával túžiť. Aj deti, ktoré jeho otcovi – *ich* otcovi – porodila.

„George zmení názor,“ predniesla pohrdavo matka. Očividne jej bolo nepríjemné načínať túto tému. „Nebude mať inú možnosť, ak si ma otec zoberie.“ Spôsobne si začala natierať lekvár na hrianku.

Všetko, čo matka robila, vyzeralo spôsobne a elegantne. Zato Lisette nemala ani štipku zmyslu pre eleganciu. Na dievča svojho veku bola neprirodzene vysoká, mala kostnaté boky a veľké prsia, takže vyzerala nesúmerne. Ani vlasy nemala maslovo plavé ako matka, ktorej hrivu obdivovali všetci džentlmeni, ale čierne ako smola po otcovi.

Snažila sa skrášliť ich stužkami, čo jej otec nosil z ciest, no boli také nepoddajné a kučeravé, že všetka snaha vyšla nazmar. Väčšinou sa to skončilo tak, že si stužkami namiesto vlasov ozdobila šaty.

„*Maman*, som pekná?“

Matka zažmurkala. „Samozrejme, že si pekná, *ma chérie*. Si

predsa moja dcéra, alebo nie? Netráp sa, jedného dňa budú muži súperiť o tvoju pozornosť.“

Lisette si nebola istá, či by to chcela. Matke vlastný zovňajšok priniesol len celoživotné čakanie, či si ju muž, ktorého ľúbí, vezme. Ako malá Lisette verila otcovým sľubom, že jedného dňa z nich urobí naozajstnú rodinu. V poslednom čase však tomu prestávala veriť.

Vtom ktosi silno zaklopal na vchodové dvere. „Ja otvorím!“ zvolala Lisette a rozbehla sa do haly. Usmiala sa, keď na práhu zbadala svojho druhého nevlastného brata, devätnásťročného Dominicka Mantona.

„Konečne si sa vrátil!“ skríkla.

Dominick sa líšil od Georgea ako deň od noci. Ako dieťa sa hrával s Tristanom, zatiaľ čo George študoval. Keď Lisette vyrástla a začala behať za nimi, bol k nej láskavý, hoci dedinčania ju nemali radi – a za to ho zbožňovala.

Dnes sa však netváril šťastne. „Môžem ísť ďalej?“

Zovrelo jej srdce, keď si všimla jeho červené oči a bezkrvné pery... aj že stojí, akoby bol z porcelánu. Určite sa stalo niečo zlé. Bože.

„Tristan!“ zašepkala. „Je zranený?“

„Kde je?“ spýtal sa Dom.

Jeho otázka ju zmiatla. „Neviem. Odvčera je preč. Mal by si sa opýtať otca. Išli spolu na poľovačku.“

Dominick tlmene zakľal a vystrel plecيا. „Otec je mŕtvy, Lisette.“

Tie prosté slová ju zasiahli ako facka. Civela na Doma a uvažovala, či zle nerozumela, keď sa spoza nich ozvalo priškrtené dychčanie.

Matka stála ako kamenná socha. Z tváre sa jej vytratila všetka krv. „Mŕtvy? *C'est impossible!* Ako by to mohla byť pravda?“

Dom si prešiel rukou v rukavici po hustých čiernych kučerách. „Neviem vám toho veľa povedať, pani Bonnaudová.

Stále sa pokúšam dať si dokopy, čo sa stalo, keď som bol v Yorku. Rozumiem tomu tak, že keď bol Tristan s otcom na poľovačke, otcova puška zlyhala, vystrelila a zasiahla ho do hrude. Tristan s paholkom dopravili otca domov, kde sa k nim pridal George. Paholok sa ponáhlal po doktora a George s Tristanom zostali pri otcovi. Boli s ním včera večer, ale otec krátko po západe slnka zomrel.“

Keď surová pravda prenikla Lisette do mysle, v očiach ju zaštipali slzy a začali jej stekať po lícach. Za ňou potichu vzlykala matka. Lisette k nej podišla. Stáli spolu, plakali a objímali sa.

Otec nemôže byť mŕtvy. Veď ho videla len včera, keď prišiel po Tristana.

Božemôj, Tristan!

Vrhla na Doma obviňujúci pohľad. „Ak bol Tristan pri tom, keď otec zomrel, prečo nám to neprišiel povedať domov?“

„Netuším. Sám som prišiel na panstvo len pred niekoľkými hodinami. Ale...“

Pri jeho zaváhaní matka znehybnela. „A-ale čo?“

„Musíme ho nájsť. George sem príde každú chvíľu, aby sme ho našli.“

Lisette zalial príšerný chlad. „Načo by sem George chodil? Nemyslí si azda, že Tristan zabil otca?“

„Nie,“ odvetil stroho Dom, „hoci by na tom možno trval, keby paholok nedosvedčil, čo sa stalo.“ Dom si prešiel rukou po unavenej tvári. „George si však myslí, že Tristan včera v noci ukradol Modrého žrebca.“

Lisette v úžase zalapala po dychu. Modrý žrebec bol otcov – a Tristanov – obľúbený plnokrvník. Otec sľúbil, že ho jedného dňa daruje bratovi. „Ale ty neveríš, že Tristan by bol niečoho takého schopný?“

„Neviem. Žiadny sluha presne nevie, čo sa stalo po otcovej smrti. Vracia, že Tristan napokon odišiel, ale George tvrdí, že sa vrátil neskoro v noci a ukradol Modrého žrebca. Práve te-

raz zhromažďuje mužov, aby dolapili Tristana a aby ho mohol obviníť z krádeže.“

Krv jej stuhla v žilách. „Ach, Dom, nie! Ako len môže?“

„Dobre vieš, ako George pohŕda Tristanom. Urobí všetko, aby mu zničil život.“

„Tak preto si tu?“ Tristan sa k nim blížil z konca chodby od zadného vchodu. Modrými očami prepichoval Doma. Kabát mal roztrhaný, akoby bežal cez les, a nohavice zablatené až po kolená. „Prišiel si, aby si bol svedkom môjho nešťastia?“

„Tristan!“ napomenula brata Lisette. „Nerozprávaj sa s ním takýmto tónom!“

„Som tu, aby som ťa varoval,“ ozval sa pokojne Dom. „Ak si ukradol Modrého žrebca, musíš ho vrátiť.“

Tristanovi očerveneli líca, keď k nim rozhodne pristúpil. „Prečo? Je môj. Otec mi ho odkázal, takže tvoj prekliaty brat by mal súhlasiť, ak nemá v úmysle poprieť moje práva.“

„O čom to hovoríš?“ zašepkala matka.

Tristan ju objal okolo ramien a prebodol Doma bojovným pohľadom. „Otec napísal na smrteľnej posteli dodatok k poslednej vôli. Odkázal mi v ňom koňa, *maman* domček a Lisette zbierku drobností. Okrem toho nám trom určil ročnú rentu. S Georgeom sme boli svedkami toho, že ten dokument podpísal.“

„Ach, ocko,“ zašepkala Lisette, zadúšajúc sa slzami. Záležalo mu na nich natoľko, že na nich myslel až do konca. A vedel, ako sa jej páčia malé artefakty z rôznych krajín, čo navštívil. Jeho príbehy z ciest v nej vyvolávali opojné fantázie, aké by bolo cestovať po svete.

Tristanovi vzbĺkli oči. „No len čo otec vydýchol naposledy, George ten dodatok spálil pred mojimi očami. Povedal, že radšej zomrie, než by nám dal čo len penny.“

Lisette sa od prekvapenia, čo sa zračilo aj na Domovej tvári, podlomili kolená. Prečo ich George tak nenávidí?

Dom sa zamračil. „George mi o tom nič nepovedal.“

„Čuduješ sa?“ odsekol Tristan.

Domovi unikol namrzený vzdych. „Nie.“

Tristan pustil matku a obrátil sa k Domovi. „Takže áno, zobrať som si koňa, ktorý mi patrí.“

„Musíš ho vrátiť,“ vyhlásil Dom. „Krádež koňa sa trestá smrťou. Treba ho nejako prepašovať naspäť do stajní alebo to narafočiť tak, aby ho našli behať po poli, alebo...“

„Na to je už neskoro,“ odvetil pokojne Tristan. „Predal som ho cigánskemu priekupníkovi s koňmi, aby moja rodina mala z čoho žiť, až kým nenájdem spôsob, ako nás finančne zabezpečiť.“

„Predal si ho?“ spýtal sa neveriacky Dom. „Zbláznil si sa? George ťa dá obesiť!“

„Len nech to skúsi,“ zavrčal Tristan. „Poviem všetkým, čo vykonal, aký je klamár a ničomník s dvoma tvármi a...“

„Nikto ti neuverí, *mon cher*,“ zašepkala priškrtene matka. „Povedia, že klameš, aby si niečo získal. George je dedič. Vyhrá a teba obesia.“ Znovu sa rozplakala.

Tristan utrápene zvrátil tvár. „Ach, matka, neobesia ma!“ Znovu ju objal. „Pst, ticho, tak už neplač.“

Lisette sa obrátila k Domovi. „Musíš niečo urobiť. Nemôžeš sa nečinne prizerať, ako George zatkne Tristana!“

„Dočerta!“ Dom sa vystrel. „Dobre teda, urobíme to takto. Tristan, musíš odísť. Hneď. Mal by si sa dostať do jaskyne, skôr než príde George. Stretneme sa tam, len čo sa mi podarí vykradnúť v noci von.“

„Do akej jaskyne?“ opýtala sa matka.

Traja súrodenci si vymenili pohľady. Jaskyňa bola ich obľúbeným útočiskom, kde sa hrávali a kam utekali pred rodičmi a vychovávateľmi – a pred Georgeom. Po vzájomnej dohode ho po celé roky držali v tajnosti.

„Neboj sa, mama, viem, ktorú jaskyňu má na mysli.“ Tristan zagánil na Doma. „No nechápem, prečo by som mal utekať ja, keď George...“

„Počúvaj brata!“ okríkla ho matka. „Dom dozaista urobí všetko, aby veci napravil, ale ak tu zostaneš a George ťa dá zatknúť, bude to koniec nás všetkých.“

Lisette zatajila dych. Matka múdro vyrukovala na Tristana s pocitom viny. Inak by ten prchký hlupák vzdoroval Georgeovi aj vo chvíli, keď by mu navliekali slučku.

Tristan si zamračene prekrížil ruky na hrudi. „Dobre, Dom, dajme tomu, že sa skryjem v jaskyni, ale čo ďalej?“

„Pokúsím sa presvedčiť Georgea, aby urobil, čo je správne,“ vysvetlil Dom. „Je oveľa pravdepodobnejšie, že to spraví, ak tu nebudeš, aby si ho provokoval.“

V Lisettinom srdci vyklíčilo zrnko nádeje. Ak má niekto presvedčiť Georgea, tak len Dom. „Počúvni Doma, Tristan.“

Tristan zhlboka vydýchol. „Dobre. Ale ak bude George trvať na svojich klamstvách...“

„Odídeš do Francúzska,“ ozvala sa rozhodne matka. „V Toulone bývajú moji príbuzní.“ Prosebným pohľadom spočinula na Domovi. „Ak by k tomu došlo, dostaneš ho tam?“

„Dostanem ho na rybársku loď vo Flamborough Head. Do prístavu v Hulle sa bude musieť dostať sám. Tam môže použiť niečo z peňazí za koňa a zaplatiť za plavbu do Francúzska.“

„Dobre,“ prisvedčila matka. „Urobí to tak.“

„Ale, mama...“ začal Tristan.

„Nie!“ zahriakla ho. „Nechcem stratiť teba aj tvojho otca! Nežiadaj to odo mňa!“

Tristan zaškrípal zubami, potom krátko prikývol.

„Poď,“ chytila ho za ruku, „zbalíme ťa.“

„Na to nie je čas,“ zastavil ju Dom. „Tie veci mu odnesiem v noci. Musí odísť hneď! George tu bude každú chvíľu.“

„Bež, Tristan!“ poháňala brata Lisette a postrčila ho k zadnému vchodu. „Skôr ako ťa nájde George.“

Tristan na konci chodby zaváhal. „Dom, mal by si vedieť jedno. V tom dodatku, ktorý George spálil, otec zanechal peniaze aj tebe. Takže ak nebude potrestaný za svoje činy...“

„Rozumiem,“ prerušil ho Dom. „No teraz už choď!“

Tristan namrzené vyšiel z dverí.

„Radšej pripravím veci, čo bude potrebovať na cestu.“ Matka sa pobrala preč a nechala Lisette osamote s Domom.

Dom ju chytil za ruky. „Je mi to ľúto, drahá. To s Georgeom, s otcom... všetko.“

„Nie je to tvoja chyba,“ zamrmlala. „Obaja vieme, že George robí, čo sa mu zachce, a pokiaľ ide o otca...“

Keď jej po tvári znovu začali tiecť slzy, pritiahol si ju, aby ju utešil. Nechcelo sa jej veriť, že otec je mŕtvy. Len včera ju pobožkal a sľúbil jej, že ju čoskoro vezme jazdiť. Toľko sľubov, a už nikdy ich nesplní.

Slzy jej stekali po lícach, vpíjali sa do Domovho pekného modrého kabáta, zatiaľ čo jej šepkal upokojujúce slová. Nevedela, ako dlho tak stáli, ale pripadalo jej to ako kratučký okamih, keď k nim zvonka doľahol dupot koní. Odtrhli sa od seba a vymenili si pohľady. Zľakla sa, keď sa ozvali silné úderu na dvere.

„Mali by sme zavolať tvoju matku, aby otvorila,“ povedal Dom tlmeným hlasom. „Ak ma tu uvidí, bude jasné, čo máme za lubom.“

„Pohľad na *maman* Georgea rozzúri. Otvorím mu ja.“

„Lisette...“

„Môžem sa hrať na hlúpu a azda mi uverí. Musíme ho tu zdržať čo najdlhšie, aby mal Tristan čas ujsť.“

Dom sa na ňu zahľadel, vzdychol a ustúpil. „Budem tu, keby si ma potrebovala.“

Venovala mu vďačný úsmev a otvorila dvere.

Hneď však stuhla, vyvedená z miery spoločníkmi, ktorých si George priviedol so sebou. Bol tam jeho poskok John Hucker a dvaja najsurovejší paholci s niekoľkými dedinčanmi, ktorí neznášali toho „francúzskeho bastarda“, ako Tristana v mesiaci často prezývali, pretože sa tešil vikomtovej priazni.

Snažila sa nereagovať na túto ukážku sily a pripomenula

si, že George stále netuší, že sa dozvedela o otcovej smrti. A o plnokrvníkovi. „Dobré ráno, pane. Čo vás sem privádza tak skoro?“

Hoci mal George mocné telo ako fyzicky pracujúci vidiečan, jeho črty, tvár, oblečenie a spôsoby boli aristokratické. Mal bledú pleť lorda, ktorý sa len málokedy dostane na slnko. Oblek mu padol ani uliaty a pôsobil v ňom ako džentlmen, ktorý sa nemusí báť, že by sa pri práci mohol zašpiniť, a zároveň arogantne ako vikomtov dedič.

Mnohé ženy by ho považovali za príťažlivého, lebo mal široké plecia, kučeravé hnedé vlasy a široký úsmev, ktorým obdarovával tie, čo zodpovedali jeho prísnyim kritériám. Ale Lisette bola voči nemu imúnna. Poznala temnotu, čo sa skrývala v jeho duši.

Bolo preňho príznačné, že sa ani neunúval zliezť z obľúbeného valacha. „Kde je?“ vyštekol bez pozdravu.

„Kto?“ odsekla. Ak sa George nebude správať zdvorilo, prečo by sa mala ona?

„Dobre vieš kto. Tvoj prefikáný brat.“

Len s námahou si udržala nervy na uzde. „Je to aj tvoj brat.“

„To tvrdí tvoja mater,“ zatiahol Hucker.

Krutá poznámka jej vyrazila dych, najmä preto, že ostatní sa začali rehotáť. Čo si dovoľuje? Ako mu to George môže dovoliť a ešte sa aj smiať?

Zo všetkých síl držala jazyk za zubami, lebo od toho mohol závisieť Tristanov život. Jej mlčanie však, bohužiaľ, len priľialo olej do ohňa. Podišli na koňoch bližšie a počastovali ju hrubými poznámkami o jej prsiach, dávali jej návrhy, ktorým nerozumela, ale zneli odporne.

Hneď nato sa vo dverách zjavil Dom. „Odvolaj svojich poskokov!“ oboril sa na brata. „Žiali za otcom rovnako ako my. Ako im môžeš dovoliť, aby ju takto urážali? Je to tvoja sestra, preboha!“

George zdvihol obočie, ale nič nepovedal. „Čo tu robíš, Dom?“

„Som tu, aby som sa podelil o smútok so svojou rodinou – s našou rodinou.“

George sa uškrnul. „Si si istý, že chceš pokračovať s pani Bonnaudovou tam, kde otec prestal?“

Lisette zažmurkala a potom sa vrhla k nemu. „Čo si dovoľuješ, ty zviera!“ Iba Domovo pevné zovretie jej zabránilo, aby zhodila Georgea z valacha a struhla mu facku.

„Stačilo, *monsieur*!“ zakričala spoza nej matka. Obišla dcéru a odmerane pozrela na Georgea. „Hneváte sa na mňa. Vynechajte ich z toho.“

Georgeov výraz sa zmenil na mrazivý. „Hnevám sa na Tristana.“

Matka nebola pre nič za nič ozdobou toulonskej spoločnosti, keď bola herečkou. Hoci nedokázala zakryť červené oči ani bledé líca, vedela sa tváriť nenútene. „Naozaj? Čo také urobil môj syn, že vás nahneval?“

„Ukradol mi majetok. Sme tu, aby sme sa postarali, že za to zaplatí.“

Mávla rukou. „O tom nič neviem.“ Roztiahla pery do neveriaceho úsmevu. „Môžete dokázať, že vám niečo ukradol?“

Hucker sa poponáhlal s odpoveďou: „Svedkovia ho videli, ako včera v noci odvádza Modrého žrebca zo stajne.“

Matka zbledla a Lisette sa podlomili kolená. Svedkovia. To nevestí nič dobré.

No matka sa vzchopila a pokračovala: „Nech je, ako chce, so mnou to nemá nič spoločné. Nemôžem syna stále kontrolovať. Určite vám koňa čoskoro vráti. Možno je už späť v stajni, vaše lordstvo by sa tam malo vrátiť...“

„Nikam nejdem, pani Bonnaudová. Tristan by šiel najprv sem, aj keď len preto, aby vám povedal o otcovej smrti.“ George si ju premeral pohrďavým pohľadom, ktorí všetci neznášali. „Takže vám to poviem jasne, aby tomu rozumela aj

francúzska pobeľhica. Buď mi povieť, kde je Tristan, alebo zajtra na úsvite opustíte tento dom.“

Dom ticho zahrešil a Lisette zasyčala: „To nemôžeš urobiť!“

„Pravdaže môžem.“ George pozrel na matku. „Máte zaplatený nájom za tento mesiac?“

„Samozrejme, že nie,“ hlesla matka a tvár jej spopolavela. „Je to Ambrosov majetok.“

„Bol. Nezabúdajte, že otec je mŕtvy,“ pokračoval chladne George. „Takže tento dom teraz patrí mne, a ja požadujem nájomné. Môžete ho zaplatiť? Ak nie, mám právo vás odiaľto vysťahovať.“ Výhražne sa uškrnul. „Mám plné právo vysťahovať vás, aj keby ste zaplatili. Najmä ak skrývate zlodēja.“

Dom pristúpil bližšie. „Zľutuj sa, George. Ešte stále sa nespamätali z otcovej smrti. Tak ako my ostatní. Daj im trochu času na trúchlenie, pohreb a prečítanie poslednej vôle.“

„Dúfam, že si neprešiel na ich stranu, brat môj,“ zavrčal zlostne George a jeho kôň prešliapol z nohy na nohu. „Pretože otec ti v poslednej vôli nič nezanechal. Napísal ju krátko nato, ako som sa narodil, a odvtedy ju nezmenil.“

Podľa Domovho prudkého nádychu, bolo jasné, že mu správa vyrazila dych. „To nemôže byť pravda,“ vytisol zo seba.

„Opýtaj sa otcovho právnik, ak mi neveríš. Celé roky sa snažil presvedčiť otca, aby prepísal poslednú vôľu.“ George venoval bratovi samolúby úsmev. „Navrhujem, aby si sa rozhodol, na čej strane stojíš. Pretože som ochotný byť štedrý k vlastnému bratovi a dať mu to, čo mu jeho otec právne neodkázal. Lebo...“

Lisette stuhla krv v žilách pri Georgeovej zlomyseľnej odmlke.

„Lebo?“ naliehal Dom.

„Lebo ukončím tvoju budúcu právnickú kariéru takto,“ George luskol prstami. „Ak im pomôžeš ukryť predomnou Tristana, nedostaneš z otcovho majetku ani penny – žiadnu

rentu, panstvo, nič. Zakrátko zistíš, že študovať právo bez peňazí nie je ľahké.“

Lisette sa zmocnilo zúfalstvo. Domov doterajší život sa skončí, skôr ako sa začal. S tým nepočítal, keď súhlasil, že pomôže Tristanovi.

„Ako ho môžem pred tebou skrývať, keď nemám ani potuchy, kde je?“ odvetil pokojne Dom, hoci Lisette cítila, aký je napätý.

George sa zamračil. „Dávaj si pozor, ako si vyberieš, braček. Myslím to vážne, keď hovorím, že ti nič nedám.“

Dom skrivil tvár, keď si uvedomil bratovu zradu. „Teda naozaj si spálil ten dodatok...“

Z Georgeovej tváre sa vytratila všetka farba. „Neviem, o čom hovoríš.“

„Počul som, že otec napísal na smrteľnej posteli dodatok k poslednej vôli, kde stálo, že nás všetkých zabezpečí, vrátane mňa. A ty si ho spálil.“

„Aha!“ George sa naklonil v sedle. „Tušíš, kde je Tristan. Inak by si ne...“ Zarazil sa a zatváril sa mrzuto.

„Teda vieš o tom dodatku?“ Domovi sa triumfálne rozsvietili oči. „Myslel som, že nevieš, o čom hovorím.“

George nedovolil, aby mu niečo také nevyhovujúce ako pravda stálo v ceste. „Neskúšaj na mne právnické triky, braček. Ešte nie si advokát a ja nič nepriznávam. Kde je, dopekla?“

„Už som ti povedal, že netuším.“

„Klameš.“

„Aj ty,“ odsekol Dom.

„Nemôžeš mi nič dokázať. Máš len slovo zlodejského bastarda, niktoša, ktorý nemôže nič stratiť, ak ma očierni.“

„A ty nemôžeš dokázať, že viem, kde je.“

„Nepotrebujem dôkaz. Som dedič. Mám právo na všetko.“ George zovrel v rukách uzdu. „Takže si na mojej strane, braček, alebo pečuješ s nimi? Pretože ak si vyberieš ich, prisahám, že nedostaneš ani deravý groš.“

Lisette zadržala dych. Zdalo sa, že dokonca aj kone prestali prešľapovať a čakali na Domovu odpoveď.

Dlho upieral zrak na bratovu tvár. Potom sa obrátil a ponúkol Lisette rameno. „Pod', sestra. Zdá sa, že budeme musieť do zajtra zbaliť teba a tvoju matku.“

Georgeovi sa nepodarilo skryť prekvapenie. Potom privrel oči. „Dobre teda, rozhodol si sa. Odkiaľ Tristanovi, že tvoj koniec je jeho vina.“ Obrátil valacha k svojim mužom a vyštekol: „Prehľadajte dom! Prečesajte polia, močiare a každý centimeter zeme odtiaľto až po more! Niekde predsa musí byť!“

Kým sa muži hrnuli do domu, Lisette oslovila nevlastného brata: „Dom, nemal si...“

„Bud' ticho, kým nezmiznú, sestrička,“ zašepkal. „Potom sa porozprávame.“

Mal pravdu, že musia byť opatrní, ale stálo ju to všetky sily, aby sa ovládla a nenamietala, keď sa jej Hucker prehrabával v šatníku a ostatní prevracali nábytok, ignorujúc matkine francúzske nadávky. Hucker pri tom fajčil smradľavú španielsku cigaru a predstava, že jej šaty nasiaknu tým odporným pachom, bola neznesiteľná.

Skľúčená z udalostí celého dňa by sa na nich najradšej rozkričala, ale nemalo by to zmysel. Nič už nebude ako predtým. Otec je navždy preč. Už s ním nezažije žiadne pokojné raňajky, pri ktorých im čítal vtipné úryvky z novín alebo opisoval zážitky z poslednej cesty. Už žiadne prechádzky pozdĺž útesov vo Flamborough Head s ním a *maman*. Už žiadne nočné pozorovanie hviezd s Domom a Tristanom.

V očiach ju pálili slzy. Ako to vydrží? A čo sa bude s nimi bez otca?

Georgeovým mužom netrvalo dlho, kým zistili, že Tristan sa neskrýva v dome. Len čo odišli, aby prečesali okolité pozemky, matka pristúpila s ustarosteným výrazom k Domovi. „Chlapče, nesmieš nám pomáhať. George ti určite nedá ani groš. To by tvoj otec nechcel.“

„Chceli by ste radšej, aby som mu prezradil, kde je Tristan?“

„Nie, samozrejme, že nie, ale možno, keby si sa Georgeovi pokúsil dohovoriť...“

„Videli ste, ako to dopadlo.“

Matka sa zamračila. „Čo keby mu Tristan dal peniaze, ktoré dostal za koňa? George by určite nemohol... nedal by ho obesiť. Alebo áno?“

„Obávam sa, že by mohol, a aj by to urobil. Ak dokázal pošliapať želania vlastného zosnulého otca, je schopný všetkého.“ Dom pozrel cez okno na Georgea, ktorý povzbudzoval svojich mužov do hľadania. „Okrem toho mám obavy, že aj keby som v sebe našiel toľko krutosti, aby som mu prezradil, kde je Tristan, neprinieslo by mi to nič viac ako celoživotné otročenie na Georgea. Neprestal by ma lákať na pozemské statky, aby si tak zabezpečil moju účasť na akomkoľvek pláne, čo zosnová. Odmietam tak žiť.“

„Ale ako chceš teda žiť?“ spýtala sa Lisette. Aj Dom bol jej brat. Nechcela, aby trpel.

Dom jej nadvihol bradu. „Som dospelý muž, drahá. Viem sa o seba postarať. Moje doterajšie právnické vzdelanie mi asi nebude stačiť, aby som získal miesto koncipienta či právneho zástupcu, no mám priateľa detektíva na Bow Street, ktorý by ma mohol zamestnať.“ Zaletel pohľadom k Lisettinej matke. „Väčšmi sa obávam toho, z čoho budete žiť vy traja.“

Matka vystrela pleciami. „Vyberieme sa s Tristanom za mojou rodinou v Toulone.“

Dom sa zamračil. „To znamená, že necháte všetko za sebou.“

„Nie všetko,“ zdôraznila Lisettina matka. „Mám svoje deti. A všetko, čo vlastným, mi kúpil váš otec, takže George bude tvrdiť, že to patrí k domu.“ Hrdo zdvihla hlavu. „Nechcem, aby mňa či Lisette niekto obvinil z krádeže. Vezmeme si len šaty, nič iné.“

„Ale z čoho budete žiť vo Francúzsku?“ opýtal sa Dom.

„Môžem sa vrátiť do divadla,“ vyhlásila matka a koketne pohodila hlavou. „Veď som stále mladá a krásna, či nie?“

Dom sa usmial nad prejavom ženskej márnivosti. „Áno. A máte peniaze, ktoré dostal Tristan za koňa.“

„Nemal si ich nechávať,“ zašepkala matka.

„A prečo nie? Otec odkázal koňa jemu.“ Dom sa zamyslel. „Aspoň vieme, že otec mal v úmysle všetkých nás zabezpečiť napriek Georgeovmu podrazu.“

Tvár mu tak potemnela žiaľom, že Lisette ho prišlo ľúto. „Otec ťa mal spomenúť vo svojej vôli. Nebolo správne, že ťa vynechal.“

„Vieš, aký bol, stále niekde na cestách za novými mestami, ostrovmi či jazerami.“ Domov hlas znel zrazu ostro. „Nemal čas lámať si hlavu starosťami o rodinu.“

„Neobviňuj ho,“ zastala sa otca matka. „Možno mu také veci robili ťažkosti, ale určite ťa ľúbil.“ Pohľad jej zabľúdil k Lisette. „Oboch vás ľúbil.“

Matka sa znovu rozplakala a pobrala sa hľadať vreckovku. Keď odišla, Lisette zašepkala: „Áno, ľúbil nás. Len nie dosť.“

Problém bol v tom, že žena sa vždy musela spoliehať na muža, že sa o ňu postará. Mužom však chýbala zodpovednosť. Otec... George... Dokonca aj Tristan svojím hnevom všetko iba zhoršili. Zo všetkých mužov dôležitých v jej živote konal vždy správne len jeden – a hoci s nimi Dom úprimne súcitil, ani on nemohol urobiť viac než pomôcť im pri pripravách na cestu do Francúzska.

Matka nekonala správne, keď sa rozhodla spoľahnúť vo všetkom iba na otca. Prinieslo jej to len žiaľ nad sebou a svojimi deťmi.

Lisette potlačila ďalšie slzy. Ona nikdy nebude taká hlúpa. Pri prvej príležitosti sa vydá na vlastnú cestu životom, čokoľvek bude musieť obetovať. Už nikdy nechce zažiť takúto zradu.